
Královská noc

Jana Hoch

Zuřivě jsem mačkala tlačítko mobilu, ale displej zůstával černý. Krám zatračený! V té zimě zkrátka klekl. Přitom jsem se radovala, že doteď nezvonil budík, takže čas ubíhá pomalu. Zmetek jeden!

Mohla jsem jen doufat, že mi vyučování ještě nezačalo. Horší by bylo, kdyby se z některých dveří na chodbě vynořil Nicholas a spatřil mě v tomhle stavu: se špínou za nehty, rozčuchanými vlasy a tak dál. Dokonce jsem nejspíš ještě měla v obličejí koňské sliny, potom co si o něj Sparky otíral nozdry. Kromě toho jsem měla plášť vepředu umazaný od hlíny. Ne, takhle jsem Nicholasovi nesměla přijít na oči. Ledaže bych stála o přednášku o tom, že se dáma nemá nikdy válet po zemi, a vážná známost prince Tristana už vůbec ne. Názorně jsem si představila, jak zaklání hlavu, rve si vlasy, vzývá nějakého boha a běduje, co komu udělal, že mu dali na starost mě. Už jsme probrali ledasco: Dia, Gaiu, Ganěšu a ještě pár dalších, o nichž jsem předtím jaktěživa neslyšela a neměla tušení, že existují.

Přidala jsem do kroku. Ještě troje dveře k Edwardovu a nyní i mému pokoji. Povedlo se! S úlevou jsem stiskla kliku a vklouzla dovnitř. Teď se honem vysprchovat a najít kabel k mobilu. Ale nejdřív jsem poklepala prstem na zrcadlo vedle dveří. Okamžitě ztmavlo a objevilo se menu, odkud jsem si mohla přivolat skoro všechny zaměstnance paláce nebo objednat něco k jídlu.

Úplně nahoře svítil čas. Hernajs!

Za necelou čtvrt hodinu jsem se měla dostavit do Zeleného salonu, a to úhledně učesaná a v čistých šatech. V poklusu jsem ze sebe shodila kalhoty

a přes obývací prostor a ložnici doběhla do koupelny. Chvatně jsem popadla gumičku do vlasů, stáhla je do ohonu a nacákala na sebe parfém. Nato jsem se vrhla na Edwardův šatník o velikosti spíš haly než skříně. Každopádně byl podstatně větší než můj pokoj v Claphamu. Kdyby člověk chtěl, určitě by v něm mohl uspořádat mejdan pro víc než deset lidí. V rychlosti jsem zrakem přejížděla po šatních tyčích, na nichž visely věci, které pro mě vyhledal můj stylisty Francis, a vybrala si hladké šaty v petrolejové barvě s kulatým výstřihem a s dlouhými rukávy. Sahaly mi po kolena, a kdybych se trošku opozdila, snad by Nicholase uklidnily. Nezapomínala jsem, jak opovrhuje džínami. Označoval je za *módu nekultivovaných lidí*, a to i přesto, že je pravidelně nosili Edward i Lianna.

Spěšně jsem přehlédla všechny boty, které jsem měla k dispozici – přinejmenším dvacaterý –, a rozhodla se pro modré lodičky na nízkém podpatku. Jo, takhle by to šlo. A teď fofrem pryč! Vyběhla jsem z oblékárny a hnala se k psacímu stolu, na kterém se válely podklady a školní potřeby. Kde jsem sakra nechala ty poznámky? Aha, zahrabané pod hromadou matematických úloh a pytlíkem želatinových bonbonů. Sevřela jsem je v podpaží, kvapně se vrátila do obývací části a rovnou na chodbu. Zastavila jsem se a chvíli poslouchala. Nic. Rozhlédla jsem se na obě strany. Zase nic. To mi stačilo. Chodba byla prázdná. Rozběhla jsem se.

Dáma nikdy neutíká, vybavil se mi Nicholasův hlas. *Kráčí zvýšeným tempem*. Kdybych se však pozdila, vedl by docela jiné řeči. A nehledě na to platilo tohle pravidlo jistě pouze v normálních situacích, kdežto nyní se jednalo vyloženě o naléhavý případ! Uháněla jsem dál a k Zelenému salonu dorazila s tlukoucím srdcem. Předě dveřmi jsem se zarazila, napřímila se a počkala, až se trochu vydýchám. Zevnitř ke mně doléhaly hlasy. Zvláštní. Že by na mé vyučování zavítal James? Ale obyčejně se dostavoval jenom na hodiny tance. Prý aby měl Edward důvod žárlit, prozradil mi jednou a mrkl na mě. A také proto, že ho to bavilo.

Ještě jsem se zaposlouchala, jenže teď bylo uvnitř ticho. Tak tedy! Uhládila jsem si sukni a narovnala se ještě víc. Minulý týden mi Nicholas vpálil do tváře, že lepší držení těla než já mají i všichni královnini psi. Včetně toho mrňavého a buclatého s nohama jako od piana, co se pokaždé těžkopádně valil za ostatními. Tohle přirovnání jsem stále ještě brala osobně a nechtěla mu dát příležitost k další invektivě.

Odhodlaně jsem vystrčila bradu, sáhla po klice a... ucukla, protože se dveře náhle otevřely zevnitř.

Vzápětí na chodbě stanul Lucius. Bezkrvné rty měl sevřené a obličej tak bledý, že téměř splýval s bílým oblekem. Vypadal jako duch. Duch bez dechu nebo hodně rozzuřený. Naše pohledy se střetly a já jsem se niterně obrnila proti přívalu nadávek, neboť jsem měla zpoždění. Chystala jsem se udělat pukrle, on se však jen podíval na hodinky, chladně mě pozdravil *Dobry den, slečno Hayesová!* a pospíchal chodbou pryč. Na chvíli jsem tam zůstala stát jako přimrazená. Odvážila jsem se pohnout, až když zmizel za rohem. Vešla jsem do salonu a tiše za sebou zavřela.

Nicholas seděl se zkříženýma nohama na jedné ze zelených pohovek a dělal, jako by byl zahroubaný do složky s podklady. V béžovém obleku a nablýskaných kožených střeivicích budil jako vřdycky dojem vzorného džentlmena z vyšší společenské třídy. Avšak dnes poněkud vytočeného. Když jsem k němu přistoupila a zastavila se před sedací soupravou, ani se nepohnul. Pohled na dřevěné stojací hodiny za ním mi prozradil, že jdu pozdě. Tiše jsem si odkašlala, ale on jen s naprostým klidem obrátil list a četl dál.

„Haló, zbývá už jen pár minut,“ upoutávala jsem jeho pozornost. „Mimo chodem, byla bych přišla včas, nebýt toho, že mi mobil...“ Odmlčela jsem se, protože složku odložil. Zprvu jsem si myslela, že chce něco říct, ale jenom sáhl po sklenici na stolku, dal si lok a opět se věnoval čtení, jako by mě vůbec nebral na vědomí. Definitivně jsem si připadala jako největší blbka.

„Mrzí mě to,“ omlouvala jsem se znova. „Jsem vzhůru celé hodiny, vážně. Ale v té zimě mi mobil vypověděl službu a...“

„Ušetři mě, prosím, těch výmluv.“ Zvedl oči a zračilo se v nich jednak zklamání, jednak zlost. „Oba víme, jak moc se mi protiví nedochvilnost, a pro ni neexistuje omluva, ledaže bys cestou ze svého pokoje sem musela někomu zachraňovat život. Je to ten případ?“

„Ehm... ne.“

„No ovšem. A všechno ostatní mě nezajímá.“

Polkla jsem. Co teď? Jednoduše si sednout a čekat? Nebo radši zůstat stát a doufat, že mě vysvobodí nějaká náhoda? Třeba že se rozezvučí požární poplach nebo dovnitř vrazí Liannina fretka Loki a začne cupovat podušku na pohovce. Ale jaká byla pravděpodobnost? Zhluboka jsem se nadechla a osmělila se k poslednímu pokusu. „Nicholasi, prosím... já...“

Zase jsem se zarazila, protože se na mě díval jako na štěně, které nepřiběhlo na zahradu na první povel.

Podklady položil na stůl a vstal. „Athéno, zač mě trestáš takovou žákyní?“ zamumlal, udělal několik kroků a pak se ke mně otočil. „Už to, že se ještě vymlouváš, mě vede k přesvědčení, že to všechno zde nebereš ani trochu vážně. Vroucně si přeji, aby to bylo mé první a poslední školení rádoby-princezny.“

Polkla jsem a uvažovala, co na to říct. Je mi líto? Ne, vlastně jsem se nehodlala omlouvat jenom proto, že dělal z komára velblouda. Vždyť šlo o pár minut, a on z toho nadělal, jako bych zaspala celou první hodinu. A k čemu to kázání, že naši výuku neberu vážně? Musel vědět, že to není pravda.

Proč bych jinak tak šíleně stála o to, přibrat si k normálnímu školnímu vyučování, které jsem denně absolvovala po internetu, ještě lekce tance, umění, dějin a etikety v různých zemích? Ze všech královských rodů, které jsem se musela naučit nazpaměť, se mi kouřilo z hlavy, a když jsem večer uléhala do postele, nepočítala jsem ovečky, ale následníky trůnu. *Princ Benedict, Anglie; princezna Birga, Dánsko; princ Hildor, Švédsko...* Soukala jsem se do šatů, ve kterých jsem ani nemohla dýchat, a z chození v lodičkách na jehlovém podpatku mě ustavičně bolely nohy.

„Však to všechno beru dost vážně,“ odpověděla jsem, i když o něco ostýchavěji, než jsem zamýšlela.

„Že by?“ zvedl obočí a založil si ruce na prsou. „Tak bys to taky měla dávat najevo. Nejlépe tak, že budeš ode dneška chodit na vyučování alespoň deset minut před začátkem, abych už nemusel Jeho Výsosti vysvětlovat, proč zde moje žákyně ještě není. Nemám totiž chuť mu zase lhát.“

Lhát?

Nicholas soptil. „Namluvil jsem mu, že jsi tu již byla, ale poslal jsem tě do knihovny pro podklady, které jsem tam zapomněl.“

O kapánek roztál. Ještě okamžik jsem ho rozpačitě pozorovala, než mi to došlo.

„Aha... Děkuji.“ Sklonila jsem hlavu a najednou mi to opravdu bylo líto, když kvůli mně nasadil krk. „Zítra přijdu dřív. Slibuji. A pozitivní a o víkendu také. Každý den.“

„V to doufám.“ Přikývl a já cítila, jak napětí mezi námi povoluje. Vzdychl a prohrábl si všemi prsty jedné ruky kšticí protkanou stříbrošedými prameny.

Potom se zase posadil, pokynul mi, abych zaujala místo na pohovce naproti, a poklepal na složku ležící na stole.

„Jeho Výsost udělala v našem rozvrhu několik změn a také podnikla opatření stran tvé bezpečnosti. Právě proto se tu zastavila a chtěla si s námi promluvit.“

Dělala jsem, jako bych změnu tónu v jeho řeči přeslechla. „Stran mé bezpečnosti?“

Kývl, jenomže ne ke mně, nýbrž kamsi za mě.

„Slečno Coleová, posadte se, prosím, k nám.“

Slečno... *Jakže?* Prudce jsem se ohlédla a skutečně: u dveří stála žena. Vešla potichu jako myška. Mohlo jí být asi tolik jako mému bratrovi, kolem pětadvaceti, a byla celá v černém. Boty, kalhoty, rolák, všechno černé. Blondaté vlasy měla sčesané do culíku. Tvářila se přísně, ale byla nápadně krásná. James by jistě litoval, že se mé dnešní výuky nezúčastnil.

Podívala jsem se zpět na Nicholase a doufala, že mé nevyřčené otázky porozuměl. Co má na mém vyučování proboha co pohledávat supermodelka? Má mě snad učit, jak se produčirovat po předváděcím molu? Jako v tom pořadu, co si oblíbila Livy?

„Greto, tohle je Octavia Coleová,“ představil mi ji Nicholas. Slečna, která jako by vypadla z obálky posledního čísla časopisu Vogue, se s pardálí mrštností uvelebila na pohovce vedle mě. Dala si nohy křížem a ruku si ladně přehodila přes opěrku, jako by právě pózovala fotografovi. Přitom se ani jednou neusmála. Panebože, ta mi tady ještě scházela! Podle toho, jak se jevila, byla přinejmenším stejně mrzutá a primadonská jako Cy, bratrova šílená kočka. A s ní jsem nevydržela v jedné místnosti ani hodinu, aniž létaly polštáře.

Nicholas si odkašlal. „Jeho Výsost si přeje, abys měla od této chvíle vlastní osobní strážce, který tě bude všude doprovázet a starat se o dodržování bezpečnostních směrnic.“

Málem jsem se dala do smíchu. Lucius že si přeje, aby někdo ručil za mou bezpečnost? To sotva! Jak jsem ho odhadovala, mohl mě přejet nejbližší autobus, a on by neuronil ani slzu. Pořád ještě se mě chtěl zbavit. Čím dřív, tím líp. Cítila jsem to, ačkoli se mnou skoro nikdy nemluvil. Stačily mi jeho pohledy a bylo mi jasné, že jenom vyčkává na vhodnou chvíli, aby mě mohl z paláce vyhnat. Tak jako před pár týdny, když mi nabídl obrovský úplatek za to, že se Edwarda zřeknu. Označil to jako odškodné za

mrzutosti. Při vzpomínce na to mnou ihned cloumal vztek. Sladounkou Coleovou jsem si měřila přímhouřenýma očima. Na tělesnou strážkyni tedy rozhodně nevypadala.

„Já žádnou osobní stráž nepotřebuji,“ vyhrkla jsem a letmo pohlédla na oba přítomné. „Kdykoli jsme s Edwardem na cestách, doprovází nás Sixton.“ *Aspoň většinou.*

Nicholas zasyčel. „A co minulý týden, když ses setkala s kamarádkou Olivíí Campellovou?“

Jak se to dověděl? Kousla jsem se do rtu. Blbá otázka! V tomto paláci jsou kamery na každém kroku a nějaký horlivec z ochranky, který mě objevil na monitoru, když jsem se kradla ven, nepochybně ihned žaloval Luciusovi. Paráda!

„Ano, jela jsem za Livy. No a co?“ Znělo to vzdorovitěji, než jsem měla v úmyslu, ale představa, že mě Lucius nechává špehovat, se mi ani za mák nelíbila. „V paláci jsem dobrovolně a kdykoli se můžu zdekovat. Jeho Výsost mě tady nemůže držet pod zámekem, i když je pro něj zřejmě úplně nepředstavitelné, že ještě žiji i za těmito zdmi.“

Nicholas mlaskl. *Nesprávný tón, no jasně.*

„O to nejde,“ namítl. „Nyní jsi veřejná osoba. Ne, ještě daleko víc než to. Jsi princova partnerka. Zajímá se o tebe celý svět a všechno, co řekneš nebo uděláš, se může ve zlomku vteřiny vyložit proti tobě nebo koruně. Jakékoli jednání na vlastní pěst představuje v těchto kruzích neodhadnutelné riziko.“

Riziko? Teď určitě přeháněl. Ano, jela jsem za Livy autobusem do Belgravia. Jenže se nic nestalo, a pro jistotu jsem se dokonce maskovala nedioptrickými brýlemi a pletenou čepicí s bambulí, která mi zakrývala nápadné zrzavé vlasy. Cestou se na mě nikdo neřval úkosem ani zvědavě. Nadechla jsem se a chtěla ho na to upozornit, ale on zdvihl ukazováček.

„Greto, nemám náladu s tebou o tom dál diskutovat. Slečna Coleová je ode dneška tvou tělesnou strážkyní. To je hotová věc. Raději tedy přejdeme rovnou k dalšímu bodu. Zde máme...“ Předklonil se a posunul složku po stole blíž ke mně. „... učební plán na příští týdny. Jeho Výsost doplnila jednotky školení v tanci, vystupování a styku s novináři. Soudí, že by ses bez toho nemohla na začátku nového roku zúčastnit zimního plesu. Jak víš, je to jedna z nejvýznamnějších akcí, které palác pořádá, a budou na něm přítomny nejvlivnější osobnosti země a také tisk. Proto je vyloženě nezbytné, abys na ten den...“

Ano, jistě. Nicholas mluvil dál, ale já jsem ho pořádně nevnímala, protože jsem už věděla, co přijde. O zimním bálu řečnil skoro denně. Konal se tady, v paláci na Granthamském vrchu. Sice až v lednu, ale už teď se všichni nemohli dočkat. Nejdřív jsem si myslela, že se jedná jen o taneční zábavu, na které každý, kdo něco znamená, bude předvádět to nejlepší, čím se může pochlubit: nejelegantnější šaty, sbírky diamantů, okouzující potomky... nebo v Luciusově případě také vnukovu nesnášenou novou známost. Ve skutečnosti však šlo o obrovskou charitativní akci plnou proslovů a představování nově plánovaných akcí královské rodiny. Na rozdíl od dánské svatby, na kterou jsem směla jít bez okolků, se měl zimní ples dokonce vysílat v televizi. A patrně mi nikdo nevěřil, že ten večer zvládnu a neztrapním před očima celého světa sebe ani britskou monarchii.

Jelikož jsem nestála o to, aby mi Nicholas zase předhazoval chyby, sáhla jsem po rozvrhu a zběžně ho pročítala.

„Ehm, to nesedí,“ ohradila jsem se. „Tady vidím lekce ještě po páté hodině, ale to mám přece výuku jezdeckví. A tadyhle...“ Nápadně, tak aby to Nicholasovi neuniklo, jsem obrátila list a ukázala na políčko v čase hned po obědě. „... dělám domácí úkoly, které mi učitel Romero posílá přes školní server. Když je nebudu dělat a pak zvořu zkoušky, budu muset opakovat ročník.“

Ředitel školy byl v této otázce nekompromisní. Když mu Robert, Edwardův otec, osobně zatelefonoval a požádal jej o tuhle laskavost, sice mi povolil, abych učební látku vypracovávala po internetu a v určitých hodinách se připojovala a využívala videohovoru, ale kdybych zpackala písemky, zvláštní zacházení by skončilo.

„S učební látkou ti určitě mohu pomoci. To vyřídíme později.“ Znělo to slibně, přesto jsem zavrtěla hlavou. Nicholas mi bezpochyby mohl pomoci s nejrůznějšími věcmi – třeba s tím, jak se pohybovat na vysokých podpatcích, jak se vyjadřovat, dál s etiketou –, ale rozhodně ne s výpočtem hodnot goniometrických funkcí ani s tím, čím se elastomery odlišují od termoplastů.

„A co moje výuka jezdeckví?“ připomněla jsem. Nicholas vzdychl, a to mi jako odpověď stačilo.

„Rozumím. Jízda na koni není pro Jeho Výsost tolik důležitá.“

Opřel se zády a hleděl na mě káravě. „Greto, poslyš: Nikdo tě nemůže do ničeho nutit. A já to určitě dělat nebudu. Jestli chceš odejít, prosím.“ Ukázal na dveře a já jsem zasupěla.

„Já prostě jenom chci, abyste akceptovali, že mám ještě vlastní, úplně normální život. A v něm bych se ráda pohybovala volně, bez královské parády a rozruchu, přehnaných předpisů a veškeré pozornosti.“

Zhluboka vzdychl. „No, s tou pozorností sis to asi měla rozmyslet dřív, než jsi prince líbala na ulici v centru Londýna jako ve scéně hodné Oscara. Můžeš si za to sama. A dokud budeš žít s ním, nic se na tom nezmění.“

Ledaže bychom dali monarchii vale, našeptával mi vnitřní hlas. Pevně jsem stiskla rty, aby mi to nevyklouzlo z úst. Nicholas o tom neměl tušení. Bylo to tajemství, které jsem sdílela výhradně s Yorickem a Edwardovou rodinou. Můj záblesk naděje a jediný důvod, proč jsem na tohle všechno přistoupila. Už to nepotrvá dlouho a všichni se zřeknou královských titulů a povedou normální život. Robert se bude věnovat výzkumu, Yorick s Isabelle se nebudou muset skrývat a po letitém utajovaném vztahu budou konečně moci být spolu oficiálně. Lianniny plány jsem ještě neznala. Ale Edward a já jsme se chtěli uchýlit do Caverley Green. Zbavit se vystupování na veřejnosti, rozhovorů, titulků na předních stranách bulvárních plátků.

Nicholas v obličejí zjhl. „Nezapomínej, že nejsem tvým nepřitelem, ano? Bůh ví, že jsem se na tento utopický úkol, udělat z tebe dámu, nepřihlásil dobrovolně. Čím rychleji v našem rozvrhu pokročíme, tím spíš se snad nechá Justitia obměkčit. Ať už jsem jí provedl cokoli.“ Rozpažil a vzhlédl k nástroji malbě, jako by mohl bohyni spravedlnosti osobně přivolat dolů, aby ho ode mě osvobodila.

Normálně by mě takový pohled rozesmál, jenomže vzhledem k nové opatrovatelce po mém boku a učebním plánům před nosem jsem měla pocit, jako by se místnost s každou minutou zužovala. Na složku s nimi jsem zírala tak hypnoticky, jako bych ji mohla zrakem sežehnout. Pozvolna mi docházelo, že vůbec nemám na vybranou. Kdybych Luciusovi nabídla sebemenší známku toho, že je situace nad mé síly, poznal by, že je na správné cestě. Ještě by přitvrdil v naději, že mě jednou zlomí. Tohle zadostiučinění jsem mu dopřát nemínila. Třebaže byl manželem vládnoucí panovnice, Edwarda a mě by od sebe odloučit nedokázal, ať by se snažil sebevíc.

Zvedla jsem se. Mezi stisknutými zuby jsem procedila: „Nuže dobrá, pustíme se do toho.“